

Kırmızı Vosvos

– asu · 03 Mart 2012

Kırmızı Vosvos yaşlanmıştı. Kilometresi 100.000leri geçeli çok olmuştu. Ama mutluydu, sahibi onu çok seviyordu. Hala sabahları işe beraber gidiyorlar, alışverişlerini beraber yapıyorlardı. Yaşlı ama mutlu bir araba idi.

Bir gün duyduklarına inanamadı. Sahibi onun artık yaşlandığından bahsediyordu karısına.

- "Değiştirme zamanı geldi. Hem paramız da var artık. Şöyle son model bir araba iyi olur. Yenilemek lazım" diyordu.

Duyduklarına inanamadı, bu gerçek olamazdı.

Ertesi gün sahibi ile birlikte yeni arabalara bakmak için yola koyulmuştu. Motoru cız ediyordu.

Hüzünlüydü Kırmızı Vosvos. Farları sönük, bakıyordu uzaktan yeni pırıl pırıl arabalara. Nasıl da parlıyorlardı.

Bir zamanlar kendisi de bunlar gibiydi. Pırıl pırıl yanardı. Kor bir alev gibiydi rengi. Hızlıydı, motorunun sesine herkes hayrandı. Daha güçlüsü yoktu. Ona sahip olmaktan son derece mutluydu sahibi. İçten içe gururlanır, hava atardı arkadaşlarına.

Ne güzel günlerdi, ne çok şey yaşamışlardı. Birlikte korkmuş, birlikte sevinmiş, birlikte üzülmüşlerdi.

Şimdi ise ayrılıktan, artık işe yaramadığından bahsediyordu. Oysa çok iyi bakmamış mıydı sahibi ona.

Hala Ateş gibi değil miydi rengi.

Eksozundan duman geçirdi kırmızı Vosvos hüzünle eski günleri düşünerek.

Sahibinin direksiyonda hüngür hüngür ağladığı aşk acısı çektiği günler canlandı farlarında. O gün O'na daha çok bağlanmış, teselli etmek istemişti. Sonra aşkına kavuştuğunda mutluluğunu yine kendisiyle paylaşmamış mıydı. Ahh ne kadar mutluydu, beraber uçuyorlardı dağ yolunda.

Uzaktan sahibinin yanında bir adamla kendisine doğru geldiğini gördü. Kendisini göstererek bir şeyler konuşuyorlardı. Meraklandı. İyice yaklaşmışlardı artık konuşulanları duyabiliyordu. Duydukları karşısında sanki bütün parçalarından ayrılmış darmadağın olmuş gibi acı duydu. Sahibi

- "İşte benim arabam bu. İlk sahibi benim, biraz yaşlı ama sorun çıkartmaz, temiz araba" diyordu.

Arkasından ekledi "Kaça sayarsınız?"

Adam sağına soluna dokundu, eğildi altına baktı, sanki bir şey arıyormuş gibi. Sonra motorunu inceledi. Bir de direksiyona geçti, çalıştırdı ilk defa yabancı bir el tutuyordu direksiyonu, garipsedi, kontağı çevirdi adam, çalışmak istemedi önce, homurdandı gürültüyle. İlk defa beğenilmek istemiyordu. Adam;

- "Evet iyi bakmışsınız temiz ama artık bunları meraklısından başka alan yok, hemen satamayız" dedi.

"Ne yani; kimse istemiyor mu artık beni" diye düşündü. O an motoru dağılsın, bütün vidaları etrafa saçılsın istedi. Artık hurda olmak istiyordu.

Bu arada sahibi ile adam pazarlığa devam ediyorlardı. İşte el sıkıştılar, her şey bitmişti artık. Sahibi direksiyona geçti. "Nereye götürüyor beni" diye düşünüyordu, umutsuzdu.

Sahibi onu az ilerde kendisi gibi yaşlanmış ve yeni sahiplerini bekleyen diğer arabaların yanına götürdü.

Motoru susturdu, elini direksiyonda gezdirmeye başlamıştı, işte veda anı gelmişti.

Bir müddet, eli direksiyonun üzerinde, öylece oturdu sahibi. Sonra bir öpücük kondurdu ve usulca - "Hoşça kal" dedi ve uzaklaşıp gitti.

Kırmızı Vosvos orada öylesine yabancıların yanında kala kalmıştı. Demek burası diye düşündü yeni yerim. Oysa ki şimdiden özlemişti mahallesini, yanında durduğu sokak lambasını, selamlaştığı komşu arabaları çok özlemişti.

Geçmişe daldı yeniden, sahibinin evlendiği güne gitti. Gelin arabası olmuştu. Bir gelin bir de kendisi süslü püslüydü. Plakasına da yazmışlardı "Evleniyoruz, mutluyuz" diye.

Yollarda dolaşırken tüm dünyaya ilan ediyordu sahibinin mutluluğunu. O gün daha bir güçlüydü motoru.

Sonra Alp'in doğduğu güne gitti. Sahibi ve karısı çok heyecanlı ve telaşlıydı. Sahibi;

- "Hadi oğlum, hadi koçum, uçur bizi hastaneye" diyordu.

Kırmızı Vosvos'un da heyecandan karbüratörü tıkanmıştı. Öksüre öksüre hastaneye ulaşmışlardı.

İlk başlarda kıskanmıştı Alp'i. Sonrasında sahibi O'nu çok seviyor diye o da sevmişti. Alp varken daha dikkatliydi yollarda. Alp'in arka koltuktaki tekmelerini bile özlemişti. Oysa ne kızardı. Her tekmesine sinirden kudururdu.

Birden sarsıldığını hissetti. Biri sallıyordu kendini. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, biri hışımla kapısını açtı, direksiyona geçti. Bir diğeri de öbür kapıyı açmıştı. Direksiyondaki;

- "Lan olum, bu moruk çok temiz" dedi.

Öbürü indi Kırmızı Vosvos'tan. Lastiklerini tekmeledi ve başını salladı. Direksiyondaki sağını, solunu iyice kurcaladıktan sonra, kapısını öyle bir kapattı ki, kırmızı Vosvos tüm vidalarının yerinden oynadığını hissetti. Etrafında biraz daha dolaştıktan sonra uzaklaştılar yanından .

Kırmızı Vosvos "Akşam oluyor, güneş uzaklaşıyor" dedi. Burası da çok karanlık diye düşündü. Sokak lambasını istedi ama yoktu.

Sahibinin son model pırıl pırıl parlayan mavi arabayla kendinden uzaklaşmasını hatırladı.

- "Tabii" dedi kendi kendine "O çok hızlıdır, gaza dokunması yetiyordur. Hem benim gibi öksürüğü de yoktur. O'nun her istediğini yapabilecek. O'nu mutlu edecek her şeye sahipti mavi araba"

Bütün geceyi kendine acıyarak hüznü dolu geçirmişti.

Ertesi sabah uzaktan sahibini gördüğünü sandı.

- "Evet, evet O" dedi heyecanla.

İşte sahibi gelmişti, bırakamamıştı buralarda ilk göz ağrısını, gönlü razı olmamıştı. Çok mutluydu korna çalmak istiyordu. Motoru minnetle dolmuştu. Sanki en süper motor yağı yemiş gibiydi. Heyecanla sahibinin gelip kendisi almasını bekledi.... bekledi.....

Sahibi uzaktan ona şöyle bir baktıktan sonra, yeni mavi arabasına binip uzaklaştı.